

Arrest

nr. 351 952 van 26 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot beëindiging van het verblijf van een tijdelijk beschermde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2022 diende verzoeker een aanvraag in om een tijdelijke bescherming op grond van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan.

Op 3 april 2022 werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming.

Op 27 juni 2024 werd verzoeker door de Rechtbank van eerste aanleg definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met verzwarende omstandigheden. Het betrof een diefstal van een wagen door middel van valse sleutels.

Op 27 januari 2026 beëindigde de gemachtigde de tijdelijke bescherming van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw/Mijnheer

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)2002

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens 57/32, § 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 03/04/2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (geldig van 15/01/2020 tot 15/01/2030)

Op 03/04/2022 werd u in het bezit gesteld van een attest tijdelijke bescherming en bijgevolg gemachtigd tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 07/07/2022 werd u in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 04/03/2023.

Op 27/06/2024 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis blijkt dat u op 23/11/2023 betrokken was bij de diefstal van een voertuig. Op basis van het telefonieonderzoek werd u op het tijdstip van de feiten gelokaliseerd in de onmiddellijke omgeving van de plaats van de diefstal. Dit bevestigt uw actieve betrokkenheid bij de ontvreemding van dit voertuig. Deze feiten tonen aan dat u geen respect heeft voor het eigendomsrecht van anderen. DVZ dient derhalve vast te stellen dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet stelt dat de minister of zijn gemachtigde naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk kan weigeren of kan beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Op 14/10/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en u heeft derhalve geweigerd uw medewerking te verlenen aan de heroverweging van uw verblijfsrecht.

DVZ kan derhalve enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige informatie.

Uit uw administratief dossier kan niet blijken dat u enige poging tot integratie in de Belgische samenleving heeft ondernomen. Nergens kan blijken dat u actueel tewerkgesteld bent, dat u inspanningen heeft geleverd met het oog op het aanleren van de taal, dat u opleidingen heeft gevolgd of dat u een inburgeringstraject zou hebben gevolgd. Bijgevolg kan u het geenszins aannemelijk maken dat u op heden banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen. Dienaangaande wijst DVZ erop dat u het merendeel van uw leven in uw land van herkomst heeft doorgebracht en dat u het niet weet aan te tonen dat uw banden met België hechter zouden zijn, dan uw banden met uw land van herkomst.

Bovendien wijst DVZ erop dat zelfs in het geval dat u bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u een manifest gevaar vormt voor de openbare orde. DVZ herhaalt dat u op 27/03/2024 door de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met verzwarende omstandigheden. DVZ is van oordeel dat u een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Bijgevolg wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet.

Bij het nemen van deze beslissing houdt DVZ eveneens rekening met uw gezins- en familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt dat u geen België verblijvende gezinsleden hebt. Derhalve vormt deze beslissing geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat uw medische situatie betreft, herhaalt de DVZ dat u geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging in het kader van het hoorrecht. DVZ kan derhalve enkel voortgaan op alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Uw administratief dossier bevat geen actuele medische informatie. Derhalve zijn er op heden geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissing en maakt u een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 57/32, § 1, 4°, van de wet een einde gemaakt aan uw verblijf."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. Verzoeker wijst in zijn betoog op nieuwe stukken, onder meer aangaande zijn relatie met Mw. M.D., waarmee hij een religieus huwelijk is aangegaan op 2 mei 2026. Hij voert eveneens aan dat zij zwanger is en moest bevallen op 26 juli 2026, waarvan ook een attest van een gynaecoloog wordt gevoegd aan het verzoekschrift. De Raad wijst er evenwel op dat deze verklaringen, noch stukken voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dermate dat ze niet gekend waren door de gemachtigde op 27 januari 2026. De Raad moet zich evenwel voor zijn beoordeling in de huidige annulatieprocedure plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dermate dat hij deze stukken buiten beschouwing dient te laten op straffe van het overschrijven van zijn bevoegdheid (beoordeling ex tunc).

3. Onderzoek van het beroep

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"La décision indique en page 2, que le droit de séjour est supprimé, en application de cette disposition et ce en raison du fait que le requérant aurait été définitivement condamné pour un crime particulièrement grave ou une infraction particulièrement grave ou encore parce qu'il représenterait un danger manifeste, réel et actuel pour l'ordre public.

Selon l'art 57/32 de la loi, le Ministre peut exclure du bénéfice de la protection temporaire ou décider que l'étranger invoquant le bénéfice de cette protection ne peut plus y séjourner en cette qualité, s'il existe de sérieuses raisons de penser que cet étranger a commis un crime contre la paix, un crime de guerre ou un crime contre l'humanité, ou encore s'il existe « des motifs raisonnables de penser que cet étranger représente un danger pour la sécurité nationale ou que la condamnation définitive pour un crime ou un délit particulièrement grave lui fait constituer une menace pour l'ordre public. La décision d'exclusion est fondée exclusivement sur le comportement personnel de l'étranger et respecte le principe de proportionnalité ».

Le même article prévoit également l'impossibilité d'obtenir la protection temporaire si un étranger a commis un crime grave de droit commun en dehors du territoire belge.

Une telle disposition fait apparaître que l'atteinte à la sécurité nationale ou à l'ordre public doit être particulièrement élevée.

La condamnation à une peine d'emprisonnement de 15 mois pour le vol d'un véhicule ne paraît pas correspondre à l'une des hypothèses envisagées par le législateur à cette disposition.

La décision entreprise viole donc l'art 57§32 [sic] de la loi du 15.12.1980 ainsi que les art 2 et 3 de la loi du 29.07.1991, en l'absence d'une motivation sérieuse et adéquate."

Verzoeker stipt aan dat aan zijn verblijfsrecht als tijdelijk beschermde Oekraïner een einde wordt gemaakt omdat hij volgens de gemachtigde definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad en dat hij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hij verwijst naar artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet volgens hetwelk de Minister een vreemdeling van de tijdelijke bescherming kan uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk kan weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of indien redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad. Volgens verzoeker laat een dergelijke bepaling blijken dat de inbreuk op de nationale veiligheid of de openbare orde bijzonder hoog moet zijn. De veroordeling tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor een diefstal van een wagen correspondeert niet met een van de hypothesen voorzien door de wetgever in die bepaling. Bijgevolg ligt volgens verzoeker een schending voor van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, nu de motivering niet ernstig, noch afdoende is.

Beoordeling

Artikel 57/32 §1 van de Vreemdelingenwet, zoals geldig op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen :

1° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan in de zin van de internationale overeenkomsten die België binden;

2° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.

De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

3° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doeleinden en de beginselen van de Verenigde Naties;

4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde verwijst naar de definitieve veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met verzwarende omstandigheden. Hij licht toe dat het ging om een diefstal van een voertuig en dat verzoeker blijkens telefonieonderzoek op het tijdstip van de feiten kon gelokaliseerd worden in de onmiddellijke omgeving van de plaats van de diefstal. Dit bevestigt verzoekers actieve betrokkenheid bij de ontvreemding van het voertuig. De gemachtigde vervolgt dat dit aantoonde dat verzoeker geen respect heeft voor het eigendomsrecht van anderen en dat derhalve dient vastgesteld te worden dat hij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar artikel 57/32 §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de gemachtigde kan beslissen dat een vreemdeling niet langer mag verblijven in de hoedanigheid van tijdelijk beschermde indien er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar betekent voor de veiligheid van het land of een bedreiging vormt voor de openbare orde, aangezien hij definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad. De gemachtigde stelt ook nog dat bij de beëindiging van het verblijf wordt rekening

gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die verzoeker heeft begaan of met het gevaar dat van hem uitgaat en met de duur van het verblijf in het Rijk.

Kern van het betoog van verzoeker in het tweede middel is dat hij definitief werd veroordeeld voor een misdrijf dat niet kan beschouwd worden als een “*bijzonder ernstig misdrijf*” of een “*bijzonder ernstige misdaad*” zoals de wetgever heeft beoogd met artikel 57/32 §1, 4° van de Vreemdelingenwet en dit niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal van een wagen door middel van valse sleutels. De gemachtigde motiveert met betrekking tot de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde dat verzoeker actief betrokken was bij de ontvreemding van een voertuig, dat hij geen respect heeft voor het eigendomsrecht van anderen en hij dus een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

In casu steunt de gemachtigde niet op het gevaar voor de veiligheid van het land, doch wel op een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Artikel 57/32 §1, 4° vereist dat het om een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ of een ‘bijzonder ernstige misdaad’ gaat.

De vraag stelt zich bijgevolg in casu wat de wetgever heeft bedoeld met een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ of een ‘bijzonder ernstige misdaad’ dat een reden kan zijn om een einde te maken aan het recht op verblijf van een tijdelijk beschermde, naast een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf, een misdrijf tegen de menselijkheid, een ernstig niet-politiek misdrijf alvorens toegelaten geweest te zijn als tijdelijk beschermde, of daden die in strijd zijn met de doeleinden en de beginselen van de Verenigde Naties.

Uit de memorie van toelichting blijkt het volgende:

“Artikel 57/32 somt de gevallen op waarin een persoon kan worden uitgesloten van het voordeel van tijdelijke bescherming en, bijgevolg, de toegang tot het grondgebied of het verblijf kan worden geweigerd in zijn hoedanigheid van genietter van tijdelijke bescherming. Gelet op de zwaarwichtige gevolgen, kan tot uitsluiting enkel worden beslist door de Minister of zijn gemachtigde, die een ambtenaar dient te zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken, titularis van minstens de graad 15.

De eerste drie uitsluitingsgronden zijn op een gelijkaardige wijze geformuleerd als in artikel 1 F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat de gronden tot uitsluiting van het voordeel van de status van vluchteling omvat. De interpretatie van de begrippen gebruikt in deze bepaling (zie bijvoorbeeld het deel van het Handboek inzake procedures en criteria die dienen te worden toegepast om de status van vluchteling te bepalen, opgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, dat handelt over de uitsluitingsgronden) zal nuttig blijken wanneer men een beroep zal moeten doen op artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980.

De vierde uitsluitingsgrond is op een gelijkaardige wijze geformuleerd als in artikel 33, § 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, dat de omstandigheden omschrijft waarin er kan worden afgeweken van de uitwijzing of terughrijving van een vluchteling naar een land waar zijn leven of vrijheid kan worden bedreigd en dient dus op een gelijkaardige wijze te worden geïnterpreteerd. Ook de definitieve veroordeling wegens een bijzonder zware misdaad of een zwaar misdrijf, uitgesproken door een Belgische rechter komt in aanmerking. Overeenkomstig artikel 28, 2, van de richtlijn ‘tijdelijke bescherming’, dienen de beslissingen tot uitsluiting van het genot van die bescherming gebaseerd te zijn op het individuele gedrag van de betrokken persoon en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (...)”

Uit de voorbereidende werken blijkt aldus dat de vierde uitsluitingsgrond, of grond om het recht op verblijf te beëindigen, een parallel trekt met de uitzondering op het non-refoulementbeginsel van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bewoordingen “kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten” vervat in artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals geldig op het ogenblik van de bestreden beslissing, volgt dat er sprake is van een mogelijkheid om een persoon uit te sluiten en aldus van een discretionaire bevoegdheid voor de gemachtigde. Met andere woorden, het feit dat een persoon valt onder één van de in artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen impliceert niet automatisch een uitsluiting.

Verder lijkt artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zich te onderscheiden van de artikelen 55/2 en 55/4, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet die verplichtende gronden voorzien (“wordt uitgesloten”) voor respectievelijk uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 57/32, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet lijkt daarentegen, door zijn facultatief karakter, aan te sluiten bij de artikelen 52/4 en 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet die betrekking hebben op, respectievelijk de mogelijkheid (“kan weigeren”) de status van vluchteling te weigeren te erkennen en op de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken, indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14, §4, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Blijkens de concordantietabel van richtlijn 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad, correspondeert het artikel 14 §4, b) van Richtlijn 2011/95/EU met artikel 14, 1, e van Richtlijn 2024/1347. Deze laatste bepaling stelt dat de beslissingsautoriteit (...) de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in(trekt) indien: die onderdaan van een derde land of staatloze definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar die onderdaan van een derde land of staatloze zich bevindt. Bijgevolg lijkt het facultatief karakter verlaten, maar is hoe dan ook nog steeds sprake van de cumulatieve vereiste van een veroordeling voor een “bijzonder ernstig misdrijf” en is de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de invulling van een “bijzonder ernstig misdrijf”, ook al heeft de uitlegging nog betrekking op artikel 14 §4, b) van Richtlijn 2011/95/EU, nog steeds relevant.

Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Richtlijn 2011/95/EU en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “specifieke kenmerken” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met “*alle omstandigheden van het betrokken geval*”. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts

vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a fortiori van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat kan samengevat van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf gesproken worden als gezien de kenmerken ervan het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48) of HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A., nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30) Aangezien bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

In casu heeft de gemachtigde enkel gewezen op het feit dat verzoeker definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor diefstal van een voertuig met verzwarende omstandigheden, waarbij hij actief betrokken was, hetgeen aantoonde dat verzoeker geen respect heeft voor het eigendomsrecht van anderen.

De Raad kan verzoeker volgen dat hiermee niet afdoende gemotiveerd is dat er een 'bijzonder ernstig misdrijf' voorligt, dat volstaat om het verblijfsrecht dat voortvloeit uit het statuut van tijdelijk beschermde te beëindigen. De motivering is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zoals hoger bleek uit de wil van de wetgever dat het om een bijzonder ernstig misdrijf moet gaan dat zou kunnen rechtvaardigen dat een uitzondering op het non-refoulementbeginsel, zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, wordt toegepast. Verder blijkt ook uit de uitlegging van het Hof van Justitie dat het moet gaan om een misdrijf 'dat de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantast', moet het misdrijf grond gevormd hebben om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, moet rekening gehouden worden met de verzwarende en verzachtende omstandigheden en is de motivering van de veroordeling door de bevoegde strafrechter van aanzienlijk belang voor de vaststelling van de omstandigheden van het misdrijf, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling van het gedrag van de verzoeker. Er kan in casu evenwel noch uit de motivering, noch uit het administratief dossier afdoende blijken dat de gemachtigde met die elementen heeft rekening gehouden alvorens tot de conclusie te komen dat een "bijzonder ernstig misdrijf" voorligt en tot de zwaarwichtige beslissing over te gaan het verblijfsrecht dat gekoppeld is aan de status van tijdelijke bescherming te beëindigen.

Ten overvloede blijkt uit het vonnis, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de strafrechter weliswaar rekening heeft gehouden met de verzwarende omstandigheid dat de diefstal werd gepleegd door middel van valse sleutels, maar eveneens met de verzachtende omstandigheid dat geen van beide beklaagden (verzoeker en een andere dader) in het verleden reeds een correctionele veroordeling opliep, waarmee hij ook heeft rekening gehouden bij de straftoemeting.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 57/32 §1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de gemachtigde op zeer gedegen wijze heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar impliceert voor de openbare orde. Hij herhaalt dat verzoeker op 27 juni 2024 door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, dat op basis van telefonieonderzoek verzoeker kon gelokaliseerd worden in de onmiddellijke omgeving van de plaats van de diefstal, hetgeen zijn actieve betrokkenheid bij de ontvreemding van het voertuig bevestigt en dat deze feiten aantonen dat hij geen respect heeft voor het eigendomsrecht van anderen, waardoor de gemachtigde derhalve diende vast te stellen dat hij een manifest, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Dit verweer doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande. De gemachtigde diende in het specifieke geval van een beëindiging van een verblijf van een tijdelijk beschermde aan te tonen dat verzoeker definitief is veroordeeld voor 'een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad', als hij zich wenst te stoelen op artikel 57/32 §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Waar verweerder dus stelt dat de gemachtigde op zeer gedegen wijze heeft vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijk gedrag een gevaar impliceert voor de openbare orde, volstaat dit niet. Waar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, is dit niet de meest pertinente voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Waar verweerder nog opmerkt dat de motieven in de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt en daarmee aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker aldus de motieven, dan nog kan verzoeker kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf van 27 januari 2026, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES